

A S P E

DOOR JONAS BOETS

BUITENSPEL

MANTEAU

Franky Ceulemans begreep eerst niet goed waar de commotie vandaan kwam. De kapitein van Club Brugge stond klaar in de middencirkel, wachtend tot de doelman van de tegenpartij de bal weer in het spel zou brengen. Maar die stond verveld tegen een doelpaal aangeleund. Wat was er aan de hand?

Zijn blik viel op de Noordtribune waar veel toeschouwers aan het wijzen waren. Hij probeerde hun vingers te volgen. Ook in het vak van de bezoekende supporters was er veel animo. De Liersefans juichten en klaptten, konden hun plezier niet op. Franky monitorde de rest van het veld, zoals hij ook deed in volle actie. Voetbal was voor hem een eenvoudige sport en bestond voor een groot deel uit anticipatie. Als je wist waar je tegenstanders stonden, als je had gezien waar je ploegmaats op het terrein liepen, als je kon inschatten hoe de bal zou vertrekken van iemands voet, dan hoefde je technisch niet de beste op het veld te zijn. Door op het juiste moment te anticiperen, kon je heersen op het middenveld, zoals hij nu al jaren voor Club deed.

En toen zag hij het.

Er was iemand het veld opgelopen.

Zijn eerste reactie was ergernis. Een zoveelste clown die de aandacht wilde trekken, of die een weddenschap was aangegaan. Toen hij beter keek, zag hij dat het geen man was, maar een vrouw. Hij was er automatisch van uitgegaan dat het

een man was, aangezien het grootste deel van de supporters mannen waren. Maar man of vrouw, hij had nu al een hekel aan deze supporter. Zulke mensen beseften niet dat ze het spel van hem en zijn ploegmaats kwamen verstoren. Hij deed dat toch ook niet op andermans werk? Stel je voor dat hij een kantoorgebouw zou binnengaan, zijn kleren zou uittrekken en dan door de gangen ging lopen. Hij was er zeker van dat mensen dan niet zouden juichen en klappen.

Zijn tweede reactie was echter angst, toen hij net boven de broekzak van de vrouw iets zag flikkeren in het zonlicht. Had hij dat goed gezien? Franky begon in de richting van het tumult te lopen. Verschillende stewards hadden de achtervolging ingezet, maar de onruststookster was hen telkens te snel af. Ondanks haar eerder gezette lichaam, was ze verrassend kwiek en na een rondje achter het doel, liep ze nu ook het veld op. Ze rende eerst naar de bal die in het strafschopgebied lag en trapte die in het doel. Uit het vak met Liersesupporters steeg gejuich op, ook al had de vrouw de bal voorbij haar eigen doelman gejaagd. Ze deed een dansje en stak haar vuist op naar de supporters.

De stewards hadden zich nu verspreid over het veld en in plaats van achter de vrouw aan te lopen, hadden ze besloten om een soort net te maken, dat ze stelselmatig zouden kunnen sluiten. Franky hield de vrouw nauwlettend in de gaten. Het flikkerende object was verdwenen, had hij zich vergist? Hij deed opnieuw een paar stappen naar achteren, dan kon hij zich al positioneren als het spel weer op gang werd getrapt. Altijd voorbereid zijn op wat er gaat komen. Ze stonden 1-0 voor, het was niet het moment om Lierse weer in de match te laten komen.

De supporter liep nu naar een van de verdedigers van Lierse en stak haar hand op voor een high five. De Liersespeler moest er echter niets van weten en hield zijn handen naar

beneden. Hij maakte de vrouw duidelijk dat ze van het veld moest gaan. Tevergeefs, die ging gewoon verder met haar triomftocht en liep nu naar een van de spitsen van Club Brugge: Foeke Eijkelkamp. Die leek niet echt te letten op wat er allemaal op het veld gebeurde, hij staarde dromerig voor zich uit. Franky had ook in de kleedkamer al gezien dat Foeke niet scherp stond. Dacht hij nog altijd aan de foto's die van hem waren gemaakt? Hij was ermee naar hem gekomen, maar hij had Foeke op het hart gedrukt om zich er vooral niets van aan te trekken. Als stervoetballer stond je nu eenmaal in de spotlights, dat moest je kunnen hanteren. En veel heisa waaide vanzelf weer over, dat zou bij Foeke ook het geval zijn.

Opnieuw zag Franky het flitsen van metaal. Verdomme, hij had zich niet vergist. Hij rende naar voren en riep.

'Foeke!'

De spits reageerde niet. Hij keek nu geamuseerd naar de vrouw die het veld op was gelopen. Die sloeg haar arm om Foeke heen en begon heen en weer te wiegen. Ze dansten in het rond, Foeke liet het gebeuren. Ze draaiden cirkeltjes in de richting van de supporters van Lierse.

'Foeke!' riep Franky opnieuw, maar weer kreeg hij geen reactie. Hij richtte zich dan maar tot de stewards. 'Houd haar tegen!'

Maar dat waren ze natuurlijk al van plan, alleen deden ze dat trager dan Franky had gewild. Stap voor stap gingen ze dichterbij de fan en Foeke toe, het net werd steeds kleiner. De fan fluisterde iets in het oor van Foeke. Diens glimlach verdween, het leek alsof hij schrok. Ze stonden nu stil. Franky begon te rennen, hij zag niets anders meer dan de vrouw en Foeke. Hij wist niet of hij overdreef, maar hij nam geen enkel risico, hij zou de Liersefan persoonlijk overmeesteren en het veld afjagen. Als niemand het deed, nam hij wel zijn verantwoordelijkheid.

De fan greep naar haar broekzak en haalde er een knipmes uit. Met een druk op de knop schoot het lemmet uit het heft. Franky's keel werd dichtgeknepen. Hij wilde nog sneller lopen, maar de ongecontroleerde beweging deed hem wegglijden. Hij struikelde voorover in het gras.

‘Foeke! Kijk uit!’ schreeuwde hij.

Maar het leek alsof Foeke niet meer kon reageren. Half verlamd staarde hij naar de bewegingen van de vrouw. Die had haar grijns ingewisseld voor een verbeterd blik en hief haar arm. De tot op enkele meters genaderde stewards bleven even staan, niet beseffend wat er gebeurde. Voor ze konden ingrijpen, stak de vrouw de verbouwereerde Foeke verschillende keren in de onderbuik. De jonge spits klapte dubbel en viel als een zak aardappelen op de grond. Enkele seconden later doken de eerste stewards op de moordzuchtige fan. Die liet haar mes uit haar handen vallen en gaf zich onmiddellijk over.

Franky keek verbijsterd naar het tafereel dat zich voor zijn ogen had ontsponnen. In het anders zo luidruchtige stadion werd het opeens muisstil. Het gras rond Foeke kleurde rood, alsof Jan Breydel en Pieter De Coninck opnieuw strijd hadden geleverd.

2

‘Voetbal. Echt?’

Van In liep zuchtend door de catacomben van het Olympiastadion. Om zich heen zag hij verslagen gezichten van medewerkers van de club. De sfeer was sereen, anders dan hij zich bij een stadion voorstelde. Er was dan ook een ander soort strijd geleverd dan op de meeste zaterdagavonden.

‘Dat kan toch leuk zijn?’ reageerde Versavel. ‘Met zijn allen supporteren voor een team, dat scheidt een ongelooflijke band.’

Van In keek verbaasd naar Versavel.

‘Sinds wanneer ga jij naar het voetbal?’

Van In associeerde voetbalsupporters met onbehouwen hufters, die met een pint in hun hand slagzinnen naar de spelers en de scheidsrechter riepen. Met hooligans, die niet kwamen om naar het spel te kijken, maar er plezier in schiepen om de boel kort en klein te slaan. De keren dat zijn collega’s werden opgeroepen om uit te rukken, was het zelden omdat de supporterskernen verbreed waren en samen ‘Kumbaya’ zongen.

‘Ik zou meer willen gaan, maar dat lukt me niet altijd door het werk’, zei Versavel.

‘Ik dacht dat jij meer van theater hield?’

‘Ook. Maar dan heb jij duidelijk nog niet echt naar voetbal gekeken. Daar wordt soms beter geacteerd dan in de stadsschouwburg.’

Via de spelerstunnel stapten ze het veld op. Van In keek om zich heen. Vanaf de grasmat zag het stadion er behoorlijk indrukwekkend uit. Hij kon zich voorstellen dat spelers toch even onder de indruk waren als ze hier voor het oog van tienduizenden mensen tegen die bal moesten trappen. En tegelijk stuitte hem dat ook tegen de borst: het was maar gewoon tegen een bal trappen. Wie had dat domme spel uitgevonden? Het vergde nauwelijks aanleg. Hard rennen en goed kunnen mikken, daar kreeg je dan handenvol geld en tonnen bewondering voor. Maar als hij een gangster achter de tralies zette, kwam er niemand voor hem supporteren, niemand juichte een arrestatie toe. Bij nader inzien was dat misschien ook maar beter zo.

Het stadion was leeggelopen. Na de steekpartij was de wedstrijd stilgelegd en had de stadionomroeper de toeschouwers vriendelijk verzocht naar huis te gaan. Heel veel mensen waren rond het stadion blijven hangen, elkaar steunend in hun verdriet. Aan de poorten van het stadion werden kaarsen en bloemen gezet bij foto's van Foeke Eijkelkamp.

‘Ken je het slachtoffer?’ vroeg Van In.

‘Foeke Eijkelkamp’, antwoordde Versavel. ‘Spits van Club Brugge.’

‘Spits?’

‘Iemand die vooraan speelt. Een aanvaller.’

‘Ik zou eerder die supporter een aanvaller noemen.’

In de hoek van het veld was een witte tent gezet, om de plaats van de feiten af te schermen. Van In en Versavel liepen er over het malse gras naartoe. Van In keek naar Versavels leren schoenen.

‘Die zullen er straks niet fraai uitzien.’

Versavel haalde zijn schouders op. ‘Ik kom vast nooit dichterbij een professionele voetbalcarrière.’

Van In grijnsde. ‘Altijd blijven dromen, Guido.’

Hij stak zijn hand op naar Leo Vanmaele, de wetsdokter die naast de tent stond en dromerig voor zich uit staarde.

‘Wat weten we over die Eijkelkamp?’

‘Het is een Nederlander, speelt al enkele jaren voor Club Brugge. Zeer succesvol, scoort veel.’

‘Succes kan jaloezie opwekken. Maar dat is toch geen reden om iemand neer te steken?’

‘Vertel dat aan Monica Seles.’

Van In bleef staan aan het strafschoopgebied. Zou hij van hier een bal in dat doel krijgen? Natuurlijk, het doel was reuzegroot, daar kon zelfs een goedgetrainde hond in scoren. Hij onderdrukte de neiging om zijn armen in de lucht te steken en te doen alsof hij een doelpunt had gemaakt. Zouden de mensen dan zijn naam scanderen? Van In! Van In! Van In! Hij was zelf verrast door de fascinatie die de arena bij hem opwekte.

‘Door een tegenspeler uit te schakelen, zorg je ervoor dat die geen doelpunten meer kan maken tegen je favoriete club’, zei hij tegen Versavel.

‘Nee, zo werkt het niet. Lierse verliest deze match waarschijnlijk met een forfait-score, dus de dader helpt haar club er helemaal niet mee vooruit. En de volgende keer dat beide ploegen met elkaar geconfronteerd worden, is pas in het volgende seizoen. Er moet iets anders achter zitten.’

Van In liet het even bezinken, liep naar Vanmaele en drukte hem de hand.

‘Al klaar?’

‘Nee, geen werk meer.’

Vanmaele opende een zeil van de tent en liet Van In naar binnen kijken. Die keek maar met een half oog, want hij was geen fan van dode lichamen. En hij vermoedde dat de veldbeheerder van Club Brugge het niet zou appreciëren als er overgegeven werd op zijn kostbare grasmat. Maar er lag geen lichaam in de tent.

‘Hebben ze hem al begraven?’

‘Nee, hij is gereanimeerd’, zei Vanmaele. ‘Ze hebben hem afgevoerd naar het ziekenhuis. Maar ze hadden me al opgeroepen, dus ik kon net zo goed een kijkje nemen. Het is nooit slecht om de plaats delict te kunnen bekijken.’

‘En wat zijn je eerste conclusies?’

‘Tja, op zich is dit geen ingewikkelde misdaad. Die voetballer is neergestoken voor de ogen van twintigduizend man. De camera’s van de televisie hebben alles gefilmd. Ik denk dat je beter de samenvatting van de match bekijkt, dan dat ik probeer te gissen wat er gebeurd is.’

Van In staaarde even naar de rode vlek in het gras. Vanmaele had gelijk, veel onderzoek was er niet nodig. Wie het had gedaan, wisten ze nu al. Maar wat hem interesseerde was waarom het was gebeurd.

‘Wie kan ons meer vertellen over die Foeke?’

Versavel knikte naar de spelerstunnel. ‘Zijn ploeggenoten zullen ongetwijfeld wel wat weten.’

Ze namen afscheid van Vanmaele en liepen terug over het veld naar de hoofdtribune. Naast de dug-out lag een achtergelaten bal en Van In kon het niet laten om hem even onder zijn schoenzool te trekken. Hij wilde de bal naar achteren sturen, maar gleed weg met zijn steunbeen. Hij bleef met moeite overeind. Versavel sloeg hem lachend gade.

‘Zo doe je dat. Kijk.’

Versavel zette een voet voor de bal en met de andere voet tikte hij ertegen. De bal wipte even op en met een snelle beweging van zijn hak liet hij hem de lucht in vliegen. Van In was onder de indruk van het snelle voetenwerk van Versavel.

‘Leren schoenen heb je al. Je moet er alleen nog noppen onder zetten.’

Ze doken de spelerstunnel in en gingen op zoek naar de kleedkamers. De gangen waren laag en een beetje benau-

wend. De muren konden een lik verf gebruiken. Bij de deur van de spelers van Club Brugge werden ze echter tegengehouden door een nasale vrouwenstem.

‘Wat zijn jullie van plan?’

Het eerste wat Van In opviel waren de lange bruine krullen die op en neer schudden tijdens het lopen. Daaronder zat een vrouw verscholen met een grote bril op haar neus en verschillende oorringen in beide oren. Ze was gehuld in een spannende jeans met daarop een gewatteerd trainingsjasje. Van In haalde meteen zijn badge tevoorschijn, hij had het gevoel dat het nodig was.

‘Commissaris Van In, mevrouw. En dit is hoofdinspecteur Versavel. Wij onderzoeken de moord... de aanslag op Foeke Eijkelkamp.’

De vrouw bestudeerde de badge van Van In grondig – iets wat bijna niemand deed – en liet dan pas haar aanvallende houding varen.

‘Jessy Dyserynck. Voorzitter van Club Brugge.’

Ze gaf hen een teken om een stap opzij te zetten, zodat ze de deur niet blokkeerden. Van In keek haar bewonderend aan. In zijn hoofd waren voetbalvoorzitters oude, kale mannen, die met een sigaar in de hand met elkaar konkelfoesden over transfers en zwart geld. Maar Club Brugge was duidelijk een modernere club. Misschien waren er nog wel meer vooroordelen over voetbal waarvan hij afscheid zou moeten nemen.

‘Het is verschrikkelijk wat er is gebeurd’, ging Jessy verder. ‘Hebben jullie al meer info over de dader?’

Van In schudde zijn hoofd. ‘Ze is aangehouden en zit in de cel. Als we hier klaar zijn, zullen we haar verhoren. We willen graag wat meer informatie over het slachtoffer.’

‘Natuurlijk. Wat wilt u weten?’

‘Hoe was... is Foeke als persoon? Heeft hij veel vijanden?’

Daar moest Jessy niet over nadenken. ‘Nee, Foeke is erg geliefd hier. Een toegewijde prof, die alles doet voor de club.’

‘Heeft hij een vrouw of kinderen?’

‘Nee, voor zover ik weet heeft hij zelfs geen lief.’

‘Woont hij in België?’

‘Ja, Foeke is een Fries van oorsprong. De afstand naar Club Brugge is veel te groot. Hij woont al enkele jaren in België.’

Waarom waren slachtoffers van heel wat misdaden altijd mensen die iedereen graag mocht? Het maakte zijn werk er niet gemakkelijker op. Hoeveel eenvoudiger zou het niet zijn als iedereen meteen kon aangeven dat het slachtoffer een eikel was en dat die, die en die hem beslist niet konden uitstaan. Versavel nam een notitieboekje uit zijn jaszak en klikte peinzend een pen open.

‘Is hij veel waard?’ vroeg hij.

‘Hij is van goudwaarde voor de ploeg.’

‘Ik bedoel in geld. Als jullie hem zouden verkopen, brengt hij dan veel op?’

Juist, dat was Van In even vergeten. Voetballers waren geen gewone werknemers, ze waren tegelijk ook koopwaar. Rol-lende activa, die naarmate ze meer ingezet werden, alleen maar meer waard waren. Moderne slaven was misschien een beter woord. Gladiatoren, die gekocht werden door handelaars en opgeleid om het publiek te vermaken.

‘Hij is een dure speler, ja. Maar hij staat niet te koop.’

Jessy klonk alsof ze het over een zeldzame lamp had, die ze net had aangeschaft. Van In haalde een kaartje uit zijn zak en gaf het aan de voorzitter.

‘Als u zich nog iets anders herinnert, mag u ons altijd bel-len.’

Jessy nam het kaartje aan, bekeek het even en stak het in de zak van haar trainingsjasje. Ze leek niet meteen van plan om Van In en Versavel nog veel meer informatie te bezorgen.

‘Zouden we nu de spelers even kunnen ondervragen?’ vroeg Van In. ‘We zouden graag...’

‘Nee!’

De strenge blik van Jessy was weer terug. ‘Ik zou het waar-deren als de spelers met rust worden gelaten. Ze moeten dit samen kunnen verwerken. Ze zijn in volle titelstrijd, dus ik wil dat ze hier sereen mee kunnen omgaan.’

‘Ze zijn belangrijke getuigen.’

‘Er zijn twintigduizend getuigen, die hebben evenveel gezien als de spelers. U hebt de dader, misschien moet u het eerst aan haar vragen. En nu zou ik graag even naar mijn spelers gaan, om te zien hoe het met hen is. Als u nog iets nodig hebt, kunt u altijd contact met me opnemen, commissaris.’

Ze beende naar de kleedkamer en glipte naar binnen. Van In keek haar verbouwereerd na. Na een uur in een voetbalstadion begreep hij nog altijd niet veel van het spel, maar hij had nu wel het gevoel alsof hij net een rode kaart had gekregen.

Jessy ging zo geruisloos mogelijk de kleedkamer binnen, ze wilde de spelers niet nodeloos alarmeren. Het was stil in de anders zo luidruchtige ruimte, waar meer testosteron verzameld was dan in het achterste van een opgefokte Amerikaanse dikbil. De spelers zaten verslagen op hun banken, ieder op zijn vaste plek, naast zijn eigen kastje, voetballers hielden van gewoontes. Ze hadden hun wedstrijdtenue nog aan, niemand had fut om te douchen of om het bad in te duiken.

Ze ging op de bank naast Franky zitten en legde een hand op zijn schouder.

‘Gaat het, Franky?’

Franky staaarde voor zich uit, terwijl hij aan de kapiteinsband prutste die hij van zijn arm had getrokken.

‘Ik had moeten rennen’, mompelde hij. ‘Ik had moeten anticiperen.’

‘Wat zeg je nu? Dit kon je toch niet voorspellen?’ vroeg Jessy.

Franky barstte in snikken uit, verborg zijn gezicht in zijn handen. Jessy was altijd verwonderd geweest over hoe het voetbal de extreme emoties van mannen kon verenigen. De sport blonk uit in machismo: stoere kerels die hun lijf en leden in de strijd wierpen om de overwinning op het veld binnen te halen. Als een ridderleger trokken ze ten strijde op het slagveld, met brute kracht neermaaiend wat ze op hun weg tegenkwamen, tot bloedens toe als het moest. Ze klopten zich op de borst bij een geslaagde tackle, pompten met hun vuisten naar het publiek bij een gemaakt doelpunt. Alfaman-netjes, die elke dag de evolutietheorie van Darwin toepasten om bij de sterkste elf van de week te kunnen horen.

En tegelijk was een voetbalveld de plaats waar ook de zachte kant van de spelers helemaal naar boven kwam. Ze legden hun haren netjes voor de camera's, dartelden frivool rond met de bal, als balletjuffers op een podium, al zouden ze zelf grommen bij die vergelijking. En ondanks alle testosteron dat uit hun poriën vloeide, knuffelden en kusten ze elkaar te pletter bij een doelpunt, iets wat ze in het openbare leven zelden zouden doen. En als ze verloren, konden ze tranen met tuiten huilen, soms al op het veld, maar nog meer achteraf in de kleedkamer. Hoopjes ellende waren ze dan, die op dat moment nog het liefst van alles hun knuffel tegen hun borst zouden drukken.

'Ik zag het', snikte Franky. 'Ik zag het mes. Heel even. Maar ik dacht dat ik niet goed had gekeken.'

Jessy kneep in zijn nek.

'Jij hebt niets gedaan, hè. Je mag jezelf niets verwijten.'

'Dat is het net!' riep Franky nu luider. 'Ik heb niets gedaan!'

'Zo bedoelde ik dat niet', suste ze. 'Er is maar één schuldige. En dat is die gekkin. En ze zal gestraft worden.'

Een van de spelers op de massagetafel sprong eraf. Hij had nog een trainingspak aan, want hij had niet meegespeeld. Alex

De Brul, een verdediger met een dikke snor die al zijn hele leven bij Club Brugge speelde. Hij had zich aangesloten als kind bij de preminiemen en was sindsdien nooit meer weggegaan. Hij zat nu in zijn laatste contractjaar en Jessie was er nog altijd niet uit of ze het moesten verlengen of niet.

‘Daar zijn wij vet mee’, zei hij. ‘Dat brengt Foeke niet terug.’
‘Foeke is nog niet dood’, zei Jessie streng.

Haar woorden maakten niet veel indruk. De spelers op het veld hadden gezien hoe Foeke eraan toe was. Als hij het overleefde, was het hoogst onwaarschijnlijk dat hij nog op een voetbalveld zou staan. Alex klemde zijn kaken op elkaar.

‘Als die vrouw ooit vrijkomt, ik zweer het je, dan...’

Hij maakte zijn zin niet af, bleef enkel met gebalde vuist in de kleedkamer staan. Tot er een zachte stem de stilte opnieuw verbrak.

‘Ga je haar dan bedanken?’

Alex draaide zich met een ruk om. Hij wreef zijn dikke bruine haar uit zijn ogen en krabde in zijn nekmat.

‘Wat?’

Het was reservekeeper Hans die had gesproken. Een lange bonenstaak die enkel sprak op belangrijke momenten. En nu achtte hij zo’n moment gekomen.

‘Het komt je toch niet slecht uit? Zo’n speler minder?’

In een flits sprong Alex naar voren. Hij greep Hans bij de kraag en drukte hem tegen de muur. Hans bleef hem verrassend kalm aankijken.

‘Wat zeg je?’

‘Je wilt toch al lang weer in de ploeg geraken? Hier is je kans!’

Jessy keek als versteend toe. Ze wilde ingrijpen, maar ze wist niet hoe. Als ze nu naar Alex liep, zou hij misschien uithalen naar haar. Hij had zichzelf nauwelijks onder controle.

‘Smeerlap’, siste Alex. ‘Foeke is een vriend. En hij is een aanvaller. Wat je zegt, houdt geen steek.’

Hans begon nu wel te trillen, zijn adem schokte.

‘Lorenzo kan een rij naar voren. En dan komt er ruimte vrij voor jou.’

‘Klootzak.’

Alex kon zich niet meer bedwingen en haalde uit. Met zijn vuist raakte hij de kaak van Hans, die opzijvloog. Op dat moment sprong Franky op en greep hij Alex in de rug beet.

‘Stoppen! Allebei.’

Hans lag kreunend op de bank, spuugde bloed op de grond. Niemand maakte aanstalten om hem te helpen, iedereen was nog te geschokt over wat zich net had afgespeeld. Alex wreef met een grimas over zijn pijnlijke vuist en boog zich naar Hans.

‘Durf dat nog eens te zeggen en ik maak je kapot!’

‘In volle titelstrijd? Waar is die voorzitter mee bezig?’

Van In kon nog altijd niet geloven dat Jessy hen zo afgescheept had. Vooral de reden die ze had aangehaald zat hem dwars. Terwijl er een drama op haar veld had plaatsgevonden, dacht zij meteen aan de sportieve gevolgen. Niet zozeer was ze bezorgd over haar speler, dan wel over hoe het nu verder moest met haar club.

‘Club Brugge zit nog op schema om kampioen te spelen,’ zei Versavel. ‘Maar ze hebben niet veel reserve. Concurrent Anderlecht zit hen op de hielen.’

‘En dan? Wat maakt dat uit als een van je spelers net is neergestoken?’

Dat kon Versavel niet betwisten. Ze liepen door de gangen van het AZ Sint-Jan, op zoek naar de dokter die Foeke behandelde. Het was rustig in het ziekenhuis, de bezoeken waren voorbij en de verpleegkundigen begonnen iedereen klaar te maken voor de nacht.

‘Gun haar het voordeel van de twijfel,’ zei Versavel na een

tijdje toch. ‘Zoiets maak je niet elke dag mee. Het is niet abnormaal dat je dan houvast zoekt bij de orde van de dag.’

Van In keek Versavel aan.

‘Hoe komt het eigenlijk dat je zoveel van voetbal kent?’

Versavel glimlachte. ‘Ik heb zelf nog voetbal gespeeld.’

Van In bleef staan. ‘Dat meen je niet.’

‘Toch wel. Ik was behoorlijk goed ook.’

‘En heb je dan ook bij Club Brugge gespeeld?’

Versavel wees naar een balie in de verte waar ze konden informeren naar de dokter. Langzaam liepen ze ernaartoe.

‘Nee, bij een kleinere club. Er zijn wel meer ploegen in Brugge dan Club Brugge en Cercle Brugge.’

‘Juist. Cercle Brugge is er ook nog’, bromde Van In. ‘Spelen die niet in hetzelfde stadion?’

Versavel knikte.

‘Waarom voegen ze die dan niet gewoon samen? Stel dat die clubs bedrijven waren, dan was de een al lang opgeslokt door de ander. Bedenk maar eens welke efficiëntieverhoging je daarmee kunt bereiken!’

‘In het voetbal werkt het zo niet. Voetbal is emotie. Je supportert niet van de ene dag op de andere voor een andere club.’

Van In drukte hoofdschuddend op het belletje aan de balie. Emoties waren overroepen. Mensen waren veel flexibeler dan ze zelf beseften. Als de Romeinen vroeger naar het Colosseum gingen voor hun favoriete gladiator, dan zaten ze ook niet in zak en as als die een keer werd opgegeten door een leeuw. Ze schakelden vlot over naar de volgende stakker die zijn leven moest geven voor hun vermaak. Het voordeel was toen natuurlijk dat je bij gebrek aan merchandising niet je hele garderobe moest vervangen als je fan was geworden van een nieuw talent.

‘Kan ik jullie helpen?’ vroeg een verpleegster achter de balie. Van In liet zijn badge zien.

‘Goedenavond. Wij komen voor Foeke Eijkelkamp.’

Van In herkende de blik op haar gezicht onmiddellijk. Het was de blik die hij zichzelf al meermaals had moeten aanmeten als hij bij een familie aanbelde, een blik die hij zelfs al voor de spiegel had geoefend, die in de verste verte niet hielp om het leed dat eraan kwam te verzachten, maar die op zijn minst ervoor zorgde dat je je een houding wist te geven terwijl je de boodschap overbracht.

‘Ik vrees dat ik slecht nieuws heb.’

© 2024 Manteau/Standaard Uitgeverij België nv,
Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen en Jonas Boets

www.standaarduitgeverij.be – info@standaarduitgeverij.be

Vertegenwoordiging in Nederland:
New Book Collective, Utrecht
www.newbookcollective.com

Eerste druk september 2024

Omslagontwerp: Wil Immink Design
Opmaak binnenwerk: Ready2Print

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 4102 5

NUR 330

D/2024/0034/334